

TALLINNA

POLYTEHNIK

TALLINNA POLYTEHNILISE INSTITUUDI PARTEIKOMITEE, REKTORAADI, ELKNU KOMITEE JA AMETTÜHINGUKOMITEE HÄALEKANDJA

28 (560)

XXI aastakäik

Reedel, 12. septembril 1969

KUI SÕJATEE VIIS TALLINNA

TALLINNA VABASTAMINE ON MEIE VABARIIGI 1944. AASTA KESKNE SÕJALIS-POLIITILINE SÜNDMUS

1944. aasta sügisel oli fašistliku Saksamaa sõjaline olukord lootusetu. Nõukogude relvastatud jõudude ja tema liitlasarmeede hoopide all varises kokku veermahti kaitse nii Läänes kui Idas. Soome sõjast väljatangemise järel oli Eesti kõige põhjapoolsemaks maaks, kus Saksa väed püüdsid osutada vastupanu Nõukogude armeele. Kuid ka siin käis vastase käsi väga halvasti, sest ta oli selleks ajaks välja kihutatud Narvast, Võrust ja Tartust. Lätis kestis Nõukogude vägede pealetung Riiale. Meie väed tungisid peale Poolas, Bulgaarias ja Rumeenias.

Narva ja Tartu vabastamine lõi Eestis soodsad võimalused Leningradi rinde vägede pealetungiks Tallinnale ja seega kogu Eesti NSV territooriumi vabastamiseks fašistlikust okupatsioonist. Sellekohane direktiiv anti Nõukogude Peakorteril poolt 2. septembril 1944. Direktiivi kohaselt tuli rinde vägede pearyhmitus ümber paigutada Narva alt Tartu ümbrusse. Selleks määrati kindral I. Fedjuninski 2. löögarmee, mille koosseisu liitliti ka kindral L. Pärna 8. Eesti Laskurkorpuse. Narva suunast pidi 2. löögarmee pealetungi toetama kindral F. Starikovi 8. armee. Vägede koondamise päeval Tartu alla astusid kümned tuhanded meie vabariigi sõjamehed kolmeaastase vaheaja järele Mehikoormas taas oma sünnimaale. Eesti sõjameeste rõõmu jagasid nende lahingukaaslased teistest väeosadest, kellest paljud tutvusid esmakordselt meie rahvaga.

Sooritanud 14. septembril 1944 löögi Riiale, asusid Baltimaades tegutsevad Nõukogude väed 17. septembril pealetungile Tallinna suunas. Järgneva kümne päeva kestel puhastati kogu Eesti NSV mandri territoorium hitlerlikest väerüütmest ning juba 22. septembril vabastati pealinna Tallinn. Tallinna vabastamine Nõukogude armee poolt tähendas seda, et nõukogude riiklik ja ühiskondlik kord, mis kehtestati Eestis Suure Sotsialistliku Oktoobrirevolutsiooni käigus 1917. aastal ning mis taastati kodanliku võimu kukutamise 1940. aasta suvel, kehtestati Eestis uuesti ja jääda-

valt. Mõni päev pärast Tallinna vabastamist asusid Eestimaa Kommunistliku Partei ja Eesti NSV juhtivad organid Tallinna, et jätkata vabariigi töötajate elu rahuagset korraldamist. Vabariigi töötajad panid käd külge sõjas laastatud ja purustatud rahvamajanduse taastamisele. Kahekümne viie aasta eest noorte ülesehitajatena aktiivsesse ühiskondlik-poliitilisse ellu astunud inimestest kasvasid välja paljud meie vabariigi praegu tuntud partei- ja nõukogude asutuste töötajad, rahvamajanduse spetsialistid, tootmisjuhid, teadlased ja pedagoogid.

KELLELE KUULUB TALLINNA VABASTAJA NIME AU?

Oma Baltimaades asuvate vägede lootusetu olukorra tõttu, mis kujunes tänu Nõukogude relvastatud jõudude pidevale pealetungile kogu Nõukogude-Saksa rindel, andis fašistlik väejuhatuse juba 18. septembril, seega Leningradi rinde pealetungi teisel päeval oma vägedele käsu lahkuda Eestist. Nõukogude vägede pealetung Eestis muutus neil päevil taanduvate saksa vägede rööbikjälitamiseks, kusjuures lahingupaikadeks kujunesid tavaliselt vastaspoolte kolonniteede ristumiskohad. Taolisteks lahinguteks olid ka Eesti Laskurkorpuse lahingud Avinurmes ja Porkunis.

Vabariigi pealinna vabastamist ja ühenduses sellega kõiki kaasnevaid sõjalis-poliitilisi sündmusi pidasid silmas nii Nõukogude relvastatud jõudude Peakorter kui ka Leningradi rinde juhatuse ning EKP Keskkomiteega tihedas kontaktis olnud Eesti korpuse juhatuse. Tallinna vabastamine kujuneski eeskätt tähtsaks poliitiliseks sündmuseks, sest sõjalisest seisukohast see üritus meie ülekaalukale vägedele kuigi suureks probleemiks ei olnud. Tähtsaks peeti aga asjaolu, et Nõukogude Eesti pealinna vabastamisel etendaksid väärikat osa Nõukogude armee eesti rahvuslikud väeosad. Eesti Laskurkorpuse oli tänu partei ja valitsuse hoolitsusele seks puhuks mõnestki temaatilisest väekoondisest võitlejatega paremi-

ni komplekteeritud ning relvastatud.

Tallinna vabastamise võimalikud üksikasjad olid korduvalt arutluse objektiks nii Leningradi rinde vägede juhataja marssal L. Govorovi, 2. löögarmee juhataja kindral I. Fedjuninski kui ka EKP Keskkomitee sekretäri N. Karotamme osavõtul Eesti korpuse komandöri punktis. Eesti korpuse paigutamine pealööki sooritava 2. löögarmee paremale, Tallinna poolele tiivale, see tähendab kahe operatsiooni teostava armee vahele, tähendas algusest peale seda, et ükskõik millise armee suurema edu puhul peavad just eesti sõjamehed olema vabariigi ja tema pealinna vabastajate esiridades. Meenutagem siin, et juba Narva operatsiooni peeti silmas edu arendamise võimalust Eesti korpusega Tallinna suunas.

20. septembril jõudsid Nõukogude väed Tapa-Põltsamaa joonele, vastase organiseeritud vastupanu rauges peaaegu täielikult ja edasitung Tallinnale kujunes pakiliseks ülesandeks. 21. septembril andiski korpuse komandör kindral L. Pärn Puidiveres käsu formeerida eelsalk, kes sai ülesandeks liikuda Peeningi, Ambla ja Vaskjala kaudu kiirmarsil Tallinna. Selle austava ülesande täitmine langes 7. Eesti laskurdiviisile, kelle polkudest sel silmapilgul oli lahinguvaba 354. laskurpolk polkovnik V. Võrgu juhtimisel. Polgu käsutusse anti selleks puhuks umbes viiskümmend masinat, kaheksa tanki 45. tankipolgust ja kuusteist iseseisvat suurtükki 952. polgust.

Tallinna vabastamisest osa võtnud Eesti korpuse eelsalga tuumiku moodustas tegelikult 354. polgu esimene pataljon kapten O. Juhansoo juhtimisel. Ent kõrgemaks komandöriks, kes seda eelsalka tervikuna juhtima hakkas, oli korpuse komandöri asetäitja polkovnik M. Pusten. Et see vana sõjaveteran Tallinna teel südameataki tagajärjel suri, siis langes kogu salga juhtimine polkovnik V. Võrgu õlgadele. Eelsalga juhtimisest võtsid veel osa 45. tankipolgu komandör alampolkovnik E. Kuslapuu, 354. laskurpolgu komandöri V. Võrgu asetäitjad

(Järg 2. lk.)

MEIE LÜHIINTERVJUU

Aega läks, aga asja sai. Tähtaeg oli 1967. aastal ja ennäe! — 30. juunil 1969 võeti maja vastu.

Hoone asub Järvevana tee ja Filtri tee nurgal ja sobib oma punaste seinte ja suurte akendega päris kenasti suurte paplite ja pisikeste mändide sekka. Kolm korrust, 15 tööruumi ja lisaks laboratooriumihall 12x30 m. Maja missugune! Sanitaartechnika laboratoorium, mille tööplaanis on 43 uurimistööd ja kus inimesi 59 (eelarve-

lised ja lepingulised kokku), on juba mõni nädal uues hoones sees.

Kas uues majas on parem? Tehnikadoktor Harald Velnerist, laboratooriumi teaduslikust juhendajast, polnud vastajat — lennuk oli ta just Viini kongressile viinud. Laboratooriumi juhataja kt. Mare Tutt oli aga kohal.

«On parem ikka. Ruumi on meil nüüd umbes poole rohkem (kuid ikkagi vähe!), tingimused tööks märksa paremad (aga

veel mitte küllalt head!). Raskusi teeb, et majas puuduvad veel gaas ja telefonid. Ega meie maja asukohtki kiita ole — ükski ühiskondlik sõiduvahend siia ei too. Näiteks Mustamäele sõiduks kulub tubli tund aega. Keemikute ja mikrobioloogide ruumide töökorda seadmisega on veel tükk tegemist. Üldse on nüüd muret märksa rohkem kui enne. Aga ikkagi on tore töötada oma majas!

V. ASTOK,

Sanitaartechnika TU laboratooriumi teaduslik sekretär

KOMMUNISTLIKE JA TÖÖLISPARTEIDE MOSKVA NÕUPIDAMISE TULEMUSTEST

kõneles teisipäeval, 9. septembril Tallinna Polütehnilise Instituudi parteiorganisatsiooni koosolekul Eestimaa Kommunistliku Partei Keskkomitee teine sekretär sm. A. Vader.

Koosolekul esinesid sõnavõttudega sm-d B. Tamm, P. Lageda, E. Mattisen, J. Väljataga, B. Hiire ja V. Garina.

Saabuvad külalised KARL-MARX-STADTIST

Juuniku algul tegi Tallinna Polütehnilise Instituudi sportvõimlejate esindus võistlusreisi Saksa Demokraatlikku Vabariiki. Meie küllakutsujaks oli Karl-Marx-Stadti Tehnikaülikool. Seal viibides tegime me lahketele võõrustajatele ettepaneku tulla külastäigule vanasse Tallinna.

Meie sõbrad saavad Tallinna pühapäeva hommikul.

Külaskäigu eel tutvustame lühidalt Karl-Marx-Stadti piirkonda, tema pealinna ja tehnikaülikooli. Sellenimeline piirkond (Bezirk) võtab enda alla 6 009 ruutkilomeetrit ja seal elab üle 2 100 000 inimese. Seal asuvad ka Saksa DV suurimad kivisõbe varud, maapõu peidab rohkesti seatina-, tsingi-, inglistina, volframi-, nikli-, vismuti- ja uraani lademeid.

Karl-Marx-Stadti piirkond on üks tuntumaid tööstuspiirkondi Saksa DV-s. Tähtsamateks tööstusharudeks on tekstiili- ja rõivastusesemete-, masinaehitus-, paberi- ja müetööstus.

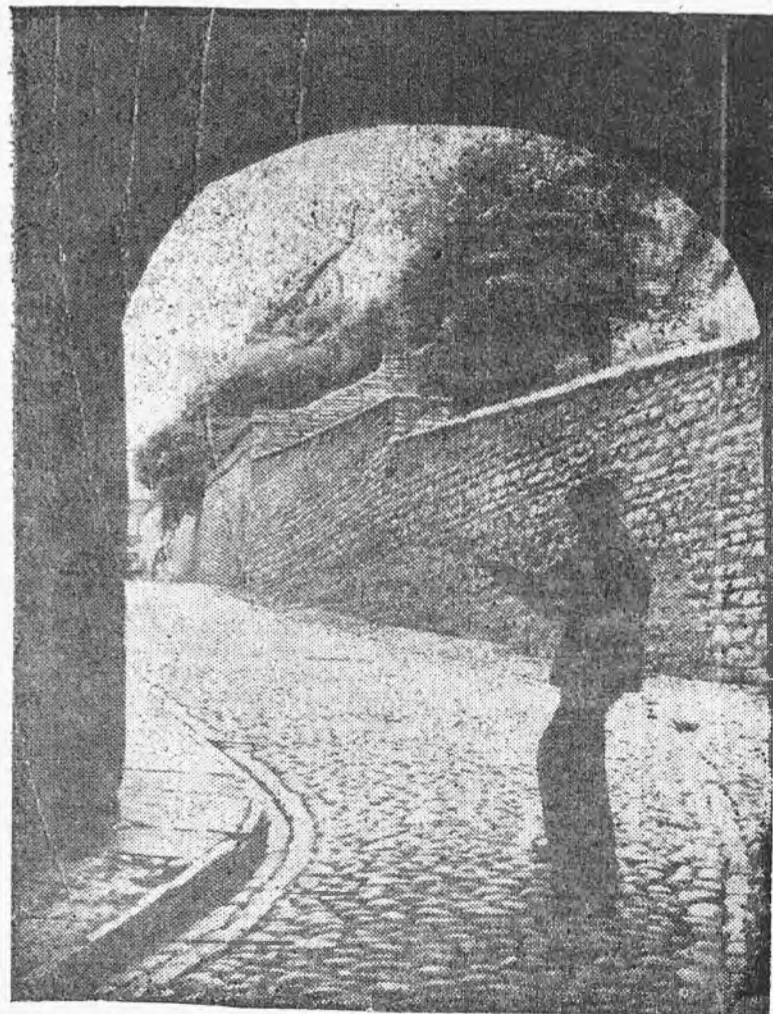
Ligi kuus kümnendikku piirkonna pindalast on põllumajanduslikult kasutatav, metsa all on maast veidi oli 30 protsendi.

Karl-Marx-Stadti elab praegu üle 300 000 inimese. Linn on suuruselt neljas Saksa DV-s. Praeguse kõrgema õppeasutuse

eelkäija — masinaehituse ülikool — võttis esimesed üliõpilased vastu 1953. aastal. Nüüdse nime sai õppeasutus aastal 1963 ja siis seis tema kirjades umbes kaks tuhat üliõpilast. Täna-seks ületab nende arv tublisti kuue tuhande. Erialadest kõnel-des märgime eelkõige masinaehitajate ettevalmistamist. Vastava ala koolitamisel seisab õppeasutus riigis tähtsal kohal. Opetatavate erialade põhivõldekondadeks on veel matemaatika, loodusteadused ja elektrotehnika.

Suvel asus Karl-Marx-Stadti Tehnikaülikooli rektori ametikohale uus mees — professor doktor Christian Weissmantel.

37-aastane füüsik õppis aastail 1950—1955 Dresdeni Tehnikaülikoolis ja alustas seejärel samas linnas teaduslikku tegevust ning omandas aastal 1963 doktorikraadi. Seejärel asus Christian Weissmantel professorina tööle Karl-Marx-Stadti, kus ta muuhulgas oli tegev kohaliku tehnikaülikooli tehnilise füüsika instituudi loomisel ja hiljem mainitud õppeasutuse teadusala prorektorina. Aastal 1966 valiti ta Saksa DV Teadusliku Nõukogu liikmeks. Peale erialaste teaduslike tööde on professor Christian Weissmanteli sulest ilmunud rida populaarteaduslikke raamatuid ja seahugas «Aatom meie käes».

Üksik kunstnik.

Nikolai Sarubini foto

JUHI KUJU

LEONID ZINGER

Laiadlaselt on tuntud Marxi ja Engelsi väljendid selle kohta, et revolutsioonilise liikumise eesotsas seisvaid inimesi kujutatakse mitte idealiseeritult rafineritult, vaid karmides rembrandlikes värvides kogu elutões.

Teadusliku kommunismi rajajad nägid «kangelaste kultuse» ias vormis hädaohtu, mis mõjub hävitavalt mitte ainult väikekodanliku demokraatia esindajatele, vaid ka mõningatele esimeste proletaarsete organisatsioonide liikmetele. Sügavalt austades Raffaeli kui suurimat kunstnikku, pidasid nad õigusega uut ajaloolistes tingimustes, proletaarse revolutsiooni lävel ebasobivaks kujutada parteijuhte mainitud kunstniku idealiseerivate värvidega. Siin on vaja Rembrandti õiglast pintsli.

Marx ja Engels kujutasid hästi ette, kui võimsat ideeliskasvatust, revolutsioneerivat mõju võib avaldada õiglaselt ja meisterlikult kujutatud portree...

Kõige laiadasemad ja viljakandvamad ajaloolis-revolutsioonilise portree senikasutamata kunstiliste vormide otsingud on seotud nõukogude meistrite tööga V. I. Lenini kuu kallal. Pärast Vladimir Iljitši surma kerkis kunstis esiplaanile grandioosse ülesandena tema kuju jäädvustamine monumentaalse ajaloolise portree. Ülesanne oli erakordselt raske ning selle täitmine nõudis tõeliselt novaatorlikke jõupingutusi. Kuidas ühendada Lenini

maise, reaalse palge eluline tõelisus suurima ühiskondlik-revolutsioonilise paatosega, leninlike ideede surematusega? Paljudele näis selline ülesanne lahendamatu. 20-ndate aastate keskpaiku ja hiljemgi kostusid viisalt hääled, mis kostusid kunstnikke üles V. I. Lenini üldistava ajaloolise portree loomisel jälgima mitte reaalsust, vaid midagi legendaarset, ettekujutatavat riigijuhist, kus leninlik kuu otsekuju vabastatakse «juhuslikult välisest kestadest», ja kujutama Lenini «poollegendaarse, pooltõelise kangelasena».

Elu, paraku, summutas ise need hääled. Teame, et pärast juhi surma loodi V. I. Lenini mälestuse jäädvustamiseks autoriteetne komisjon, kelle tähtsaimaks ülesandeks jäi kontroll selle üle, et säilitada ja elustada V. I. Lenini kuju järeltulevatele põlvetele moonutatamalt. See leidis täieliku vastukaja meie parimate kunstnike loominguilistes otsingutes. Ilmeb, et juhi kujutamise õigus mõtestati nende poolt lahti mitte ainult kui lihtne välisilme jälgimine — sellise lähenemise vastu portreeritava sisse oli omal ajal ka Vladimir Iljitš ise välja astunud.

Lenini kunstilise kujutamise sfäär on niivõrd lai, et võib haarata peaaegu kõik kunstiliigid, nende hulgas isegi selliseid, kus on üldse raske rääkida välisest sarnasusest (näiteks muusika). Kõige õnnestunumad kujutuspildid Leninist, sõltumata kunsti liigist, veenavad meid selles, et tõeliselt siiras, eluline ja kunstipäraselt väljendatud juhi portree kerkib meie ette ainult siis, kui meister on püü-

nud olla võimalikult objektiivne Vladimir Iljitši vaimse ja füüsilise palge väljatoomisel.

Ei ole maailmakunsti varasalves teist sellist näidet, kus kangelase isik, tema iseloom, vaimne pagas ja väline ilme niivõrd nõudlikult suruksid kunstnikule peale võltsimatut tõe naturis, lihtsust ja kasutatavate väljendusvahendite loomutruudust. Romain Rollandilt leiame mitmesuguseid tabavaid väljendeid, mis avavad Lenini kui tõelise rahvajuhi ja riigitegelase põhjaliku erinevuse möödunud aegade kõikidest teistest ajaloolistest isikutest. Kirjanik on kriipsutanud alla seda, et kunagi varem pole inimkond sünnitanud juhti, laiade rahvahulkade õpetajat, kes oleks nii vähe hoolinud isiklikest huvidest-healust ning ükskõik millised oleksid ka ilusioonid — vaieldamatu kõikevõitva reaalsustundega juhti. Teame, et Lenin oli lihtne «nagu tõde», kes ei kannatanud mingisuguseid tehinguid ega võltsinguid. Sellised olid mitte ainult erakordse natuuri jooned, vaid ka «uute masside uue juhi» tüüpilised omadused. Nimelt see andiski võtme lähenemiseks erilist ideelis-kunstilist seisukohalt tema kujule, millist ei tundnud mineviku kunst. Siin on võti, mis on ühine Lenini enamikele ajaloolistele portreedele.

Selle lähenemiskontseptsiooni üks esimesi avastajaid oli Majakovski. Õiglastes, karmides värvides jäädvustas ta oma kuulsas poeemis juhi kuju kogu ta elulises, suuruse ja lihtsuse kordumatus harmoonilises ühenduses. (Järgneb.)

Dekoratiivne väliskaunistus „ÜLIÕPILASED“

Tallinna Polütehnilise Instituudi Mustamäe õppekorpusede projekteerinud arhitektid [U. Tõlbis], H. Sepmann ja O. Kontšajeva planeerisid peahoone ette väliskaunistuse.

Pärast paljusid kaalutlusi otsustati nimetatud väliskaunistuse kavandi väljatöötamine usaldada õppeasutuse eksperimentaaltöökoja juures töötavale Maire Morgenile. Sealjuures oli tingimuseks, et kaunistus tuleks valmistada mainitud töökojas.

Vahetult enne juubellaulupidu valmiski arhitektidel H. Sepmannil ja O. Kontšajeval Maire Morgenil kavandi alusel dekoratiivne väliskaunistus «Üliõpilased».

Väliskaunistuse ülemine osa — 42 roostevabast terasest lehte — kujutab üliõpilaste nägude profiile, sellest tulenebki nimetus — «Üliõpilased».

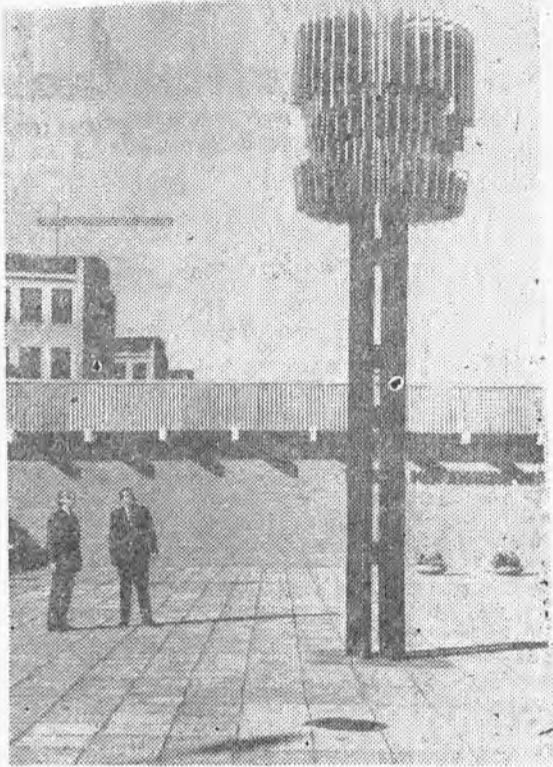
Koos kaunistuse «Üliõpilased» kavandiga valmis ka instituudi nimetus administratiivkorpuse seinale. Õppeasutuse suurte hoonekomplekside õhulisemaks muutmiseks on kaunistus «Üliõpilased» ja instituudi nimetus kavandatud ažuurselt ning vastavalt hoonete heledatele toonidele kasutatud mõlema juures materjalina lihvitud roostevabast teras.

Kaunistuse «Üliõpilased» kõrguseks on 7 meetrit, ülemise osa läbimõõt on 2 meetrit ja kaal 3 tonni.

Selle väliskaunistuse valmistamisest võtsid oma nõu ja jõuga osa eksperimentaaltöökoja tööriistaluksepp Rudolf Kallaste, keevitaja Kuno Teras, remondilukksepp Koit Kaare ja teised. Tugevusarvutustel olid oma suure kogemustepagasiga abiks ehituskonstruksioonide kateedri dotsendid J. Aare ja V. Kulbach.

Maire Morgen tuli meie instituuti tööle 1967. aastal. Diplomitööna valmisid tal sel ajal

mehaanika- ja keemiateaduskonna embleemid. Tema kavandite järgi on veel valmistatud teaduskondade eraldusmärgid Mustamäe õppekorpusete korrustel, korpuste numeratsioonilaternad ja mälestustahvel

Suures Isamaasõjas langenutele kivil Mustamäe õppekorpusete juures.

Need on suuremad tööd, mida igaüks meist võib otseselt oma silmaga vaadata. Kuid Maire Morgen hoolitseb pidevalt ka eksperimentaaltöökoja põhitöödangu väliskujundamise eest. Ta on kaunistanud rektoraadi dispetsersidesüsteemi seadmed, perfoplaadi MT, programmeeritud kontrolliseadme PK-1, moolkaalu määramise aparadi E-TPI-1, vedelike hetkeliste kiiruste mõõtmise seadme KM-1 ja teisi tooteid.

Valminud on kavand ehitusteaduskonda tähistavaks embleemiks. Järjekorda ootavad aga elektrotehnikateaduskonda tähistav embleem, välis- ja siseruumide valgustid ja rida teisi töid.

Vabal ajal tegeleb Maire Morgen loomingulise tööga ja võtab aktiivselt osa tarbekunsti näitustest.

E. SAA,

TPI Eksperimentaaltöökoja juhataja

KUI SÕJATEE VIIS TALLINNA

(Algus 1. lk.)

majorid A. Ermel ja H. Gabral, polgu staabiülema asetäitja kapten J. Vesikjärvi ja korpuse poliitorganite esindajana kapten A. Green 7. eesti diviisi poliit-osakonnast.

Õht vastu 22. septembrit sooritas Eesti korpuse eelsalk umbes 120-kilomeetrise rännaku, kusjuures kohati tema teekond kas katus või ristus teiste Nõukogude väeosade samasuguste liikuvate gruppidega, kes kahtsidsid osa saada Eesti NSV pealinna vabastamise aust ning seetõttu Tallinna poole ruttasid.

Esimene kokkupõrge vastasega oli Eesti korpuse eelsalgal alles Tallinna lähistel 22. septembri varahommikul Pirita jõel Vaskjala juures. Selle väikese vastase grupi purustamine ei nõudnud kuigi palju aega ja kella kümne paiku jõudis polkovnik V. Vörk oma meestega Tartu maanteed kaudu kesklinna. Pool tundi pärast seda jõudis Russalka mälestussamba juurde Narva maanteed kaudu liikunud 8. armee liikuv grupp, mille peajõuks oli kindral I. Jastrebovi 72. laskurdiviis.

Nõukogude tegeva mee väekoondiste traditsiooniks oli punaste lippude heiskamine linna vabastamise märgiks. Sellest traditsioonist peeti kinni ka Tallinna vabastamisel. Nõukogude vägede linna jõudmise märkidena levisid 22. septembri 1944 hommikupoolikul vabastajate poolt heisatud võidulipud Eesti NSV Ülemnõukogu Presiidiumi hoonele Kadriorus, tuletõrje tornil Lomonosovi tänavas, Laevastiku Ohvitseride Maja katusel Merepuiesteel ja loomulikult ka Toompeal Pika Hermannitornis. Tõsi küll, 354. laskurpolgu rühmakomandöri leitnant J.

Lumistel ja tema lahingukaaslastel, kes punase lipu Pika Hermannitorni viisid (mujal panid lipud välja teiste väeosade sõjamehed) tuli vahepeal näha vaeva punase lipukanga hankimisega, sest kaasas neil seda ei olnud. Punalipulise Balti Sõjalaevastiku meremehed heiskasid 23. septembril, kui nad merd mööda kohale jõudsid, lipu ka sadamas.

Kui me annaksime Tallinna vabastaja au vaid neile sõjameestele, kes 22. septembril esimestena Tallinna tänavatele astusid, siis see ei oleks päris õige. Tallinna vabastamise päeval läbis linna 8. armee kogu 117. laskurkorpus (eesti väeosad jäid linna garnisoni teenistusse), keda lahingutes toetasid mitmed tankiväeosad. Neile lisanduvad paljud mere- ja õhujõudude üksused. Kõigi nende auks anti 22. septembri õhtul võidusaluut Moskvas, Leningradis ja Tallinnas. Nii et sõjalises mõttes kuulus Tallinna vabastamise au Leningradi rinde vägedele, keda toetas Punalipuline Balti Sõjalaevastik. Muidugi oli Eesti Laskurkorpus Tallinna vabastajate esiridades. See oli paljudest rahvustest nõukogude sõjameeste kollektiivne üritus. Ka paljudele sõjameestele (nende hulgas ei ole kahjuks Eesti korpuse esindajaid) Tallinna vabastamise eest antud kõrge Nõukogude Liidu Kangelase tiitel on tegelikult antud kogu operatsiooni kestel ja isegi teistes organisatsioonides ülesnäidatud vaprus eest.

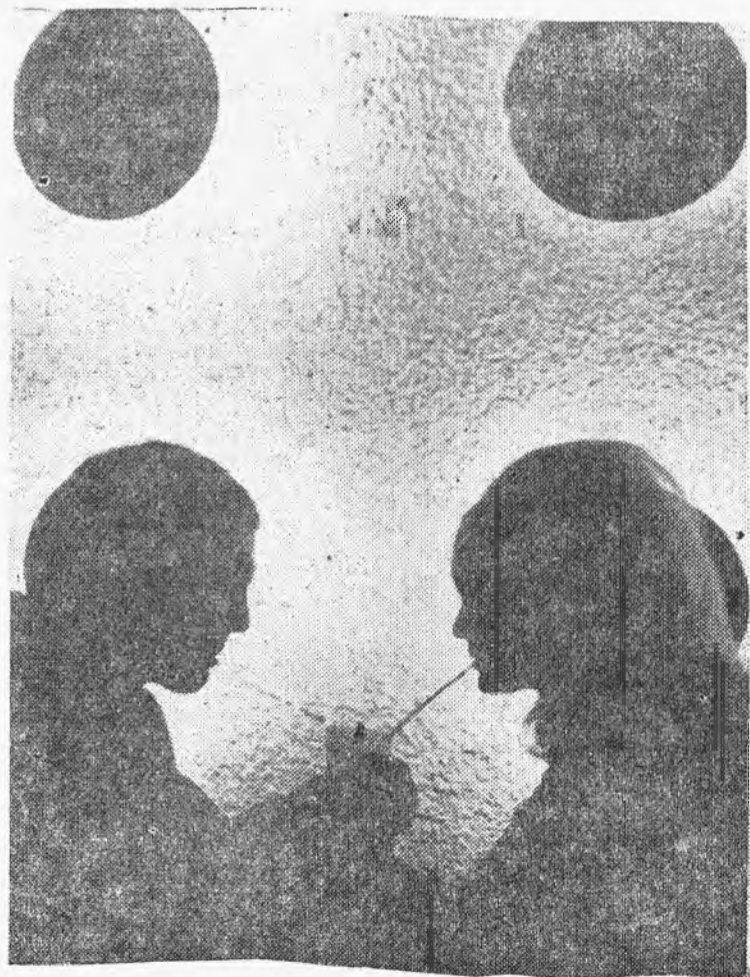
Jutule võitjatest ja Tallinna vabastamisest võiks siin punkti panna, kui ei oleks tekkinud ühes sellega palju küsimusi. On ju nii spetsiaalsetes uurimustes kui ka ajakirjanduses laialt valgustatud seika, et hitlerlikud okupandid põgenesid Tallinnast mõned päevad enne Nõukogude

vägede kohalejõudmist. Muidugi ei olnud linn ka 22. septembri hommikul veel fašistlikest anastajatest täielikult puhas. Kohal olid veel mõned vastase õhkiid, Tallinna sadamast ei jõudnud veel põgeneda viimased laevad, linnas luusis ringi relvastatud salku, kellega tuli vabastajatel pidada väikesi lahinguid sadamas, raudteejaamas ja Nõmmel.

Teisest küljest on samuti teada, et Nõukogude Eesti valitsus autasustas varsti pärast Tallinna vabastamist mitmete kaitsete töölisi selle eest, et nad ei lasknud hitlerlastel linna tähtsamaid ettevõtteid purustada. Tekib küsimus, kas ei kuulu Tallinna vabastajate au eeskätt just neile sangareile, kes julgesid pdaaegu relvitult hitlerlike kurjategijaid nende vaenulikus töös takistada ning sageli kihutasid neid kaitsetest minema. Meenutagem siin Masinatehasõ endisi töölisi A. Kotrit, K. Kiibust ja J. Roodest, «Volta» valvemeeskonna mehi A. Donaldit ja A. Mülbachi, «Ilmarise» töölisi J. Kesa, J. Ojastet ja K. Klausit. Sellesse nimekirja tuleks Tallinna vabastajate nanna veel õige palju nimesid.

Nii et suhteliselt lihtsa sõjalis-poliitilise sündmuse uurimine on kaunis keerukas ülesanne. See küsimus on seda keerukam, et just Tallinna vabastanud väekoondiste ja väeosade staabid ning poliitorganid ei koostanud määrustikuliselt nõutavaid aruandeid. Ajaloolastel tuleb nüüd, 25-aastase vahemaa tagant, paljusid selle tähtsa sündmuse üksikasju selgitada. Ent see asjaolu ei vähenda sugugi Tallinna vabastajate, olgu siis nende nimesid teada või teadmata, ausära.

P. LARIN, NLKP ajaloo kateedri õppejõud

Nikolai Sarubini foto

Paar sõna sellest, kuidas meie Tšehhoslovakkias ära käisime

Kõigepealt lubatagu öelda, et see «meie» tähendab EÜE Praha rühma, mis koosnes 5 nais- ja 15 meesinimesest. Rühmas oli vabariigi kõigi kõrgemate koolide kasvandikke.

Kindlasti on kõik hästi kursis sellega, mis Tšehhoslovakkias viimase kahe aasta jooksul toimunud on. Seepärast julgen arvata, et tähelepaneliku lugeja jaoks pole ka meie sõit mingi uudis. Samuti on Tšehhoslovakkia ajaloost, geograafiast ja kultuurist juba enne mind väga põhjalikult kirjutatud. Seetõttu pean võimalikuks ja vajalikuks püüda ainult mõningate Praha rühma tegevusega seotud vähemtuntud faktide esitamiseks.

Viisime Tšehhoslovakkia pinnal 6. juulist 15. augustini, seega 6 nädalat. Tööperioodil (esimesed 4 nädalat) oli rühm jaotatud kaheks. Üks pool läks Poola piiri äärde mägedesse metsatööle. «Nooruse» lähemas numbris ilmub «Zdobnica metsahävituspataljonile» pühendatud juht Arvi Siia sulest. (Nagu isegi arvata võite, oli Arvi üks meie rühma liikmeid!) Seepärast pole mul põhjust metsameestest rohkem rääkida (ega ma paremini kui Arvi ikka oska!).

Teine pool elas Prahas ja töötas linnalähedase puhkerajooni väljajehitamisel. Sinna tulevad veehoidla ja plaazid koos kõige juurdekuuluvaga. Hüppetiik oli juba valmis, ainult vett ei olnud veel!

(Muide, jaotus linna- ja metsameesteks toimus range vabatahtlikkuse alusel). Meie põhilised tööriistad olid labidad ja kirkod, vahel harva suruõhuhaamid. Töö oli kõva, tasu keskmine ja toit väga odav — 250 Kčs eest saab üliõpilassööklas kuu aega 3 korda päevas kõvast süüa. (1 Rbl. = 9,65 Kčs ehk Tšehhoslovakkia

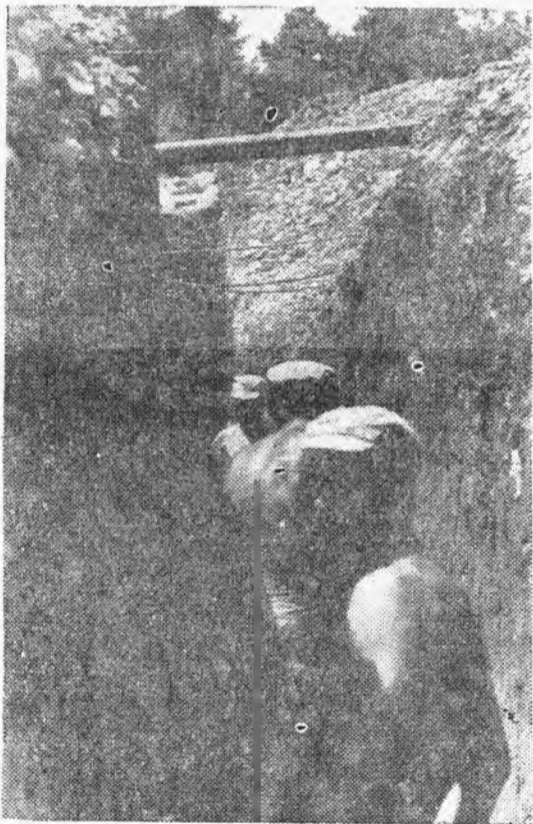
sedä merepinda kuskilt võtta põinud, vaid tuli supelda kalatükkides.

Marianske Laznest viis tee meid Karlovy Vary kaudu Prahasse tagasi. Karlovy Vary mineraalvesi oli palju kuumem kui Marianske Lazne oma, ent pooltki mitte nii hea, aga võib-olla polnud meil lihtsalt sobivaid haigusi, mille puhul need veed näidustatud oleksid olnud!

Prahas ühinesime uuesti metssa rühmaga ja sõitsime koos läbi Brno ja Bratislava kodu poole. Oma üllatuseks leidsime, et kui Praha oli suurlinn ja ka Brno veel enam-vähem suurlinna plaani välja andis, siis Slovakkia pealinn Bratislava on mingil moel võrreldav Tallinnaga — samasugused madalad majad, kaubandusvõrk hõredavõitu ning söögi- ja joogi-kohti vähe. Ülase oli tunda selget vahet Slovakkia ja Tšehhima vahel ning võrdlus oli tšehhide kasuks.

Alumine pilt on võetud Bratislava kesklinnas, kus samuti on tunda teatavat sarnasust Tallinna Viru tänava ümbrusega.

Teel piiri poole tegime veel üleplaamilise kõrvalepõike Kõrg-Tatratesse, mis üllatasid meie Suure ja Väikese Munamäe

krooni). Kõige ülemine pilt näitabki üht lõigukest meie tööpõllust.

Järgmisel pildil võite näha, millise hoolega me tööst vabal ajal Praha vaatamisväärsustega tutvusime. Peab kurbusega tunnistama, et 4 nädalat on Praha jaoks pagana vähe! See aeg läks nagu lennates ja juba tuligi väljateenitud raha eest puhkama hakata. Seda tegime nii, et läksime kõigepealt Marianske Laznesse, kus puhkasime 5 päeva 730 m kõrgusel üle merepinna. Marianske Lazne ainukeseks puuduseks oli, et

mastaapidega harjunud silmi oma suurejoonelisusega ja sellega, et peaaegu täielikult puudub üleminekuetapp lauskmaa ja mägede vahel. Kõnnid mööda tasast välja ja järsku asja eest teist taga kerkivad sinu ees mäed 2600 meetri kõrgusele. Et seal parajasti oli suur mägiromimise nädal, siis ei pidanud meilegi paljaks ära käia 2200 m kõrgusel, kuigi köisraudtee parajasti remondis oli.

Ning siis tegime veel ühe kõrvalepõike Copist Moskvasse ja siis ei teinud enam mingeid kõrvalepõikeid. **M. JÄRV**

MILLEST ALATA?

Õigem oleks öelda, mida jätkata?

Esmalt õppetööst. On kaks poolust: õpetaja ja õpilane; õpetamine ja õppimine. On vaja teravat tudengisilma, et näha lünki õppeprotsessi korralduses ja enesekriitilist meelt õppimise analüüsis. Noorematel kursustel (I, II ja III) võivad üliõpilased jooksvalt ja ka pärast semestri lõppu teha oma-poolseid ettepanekuid näiteks järgmistes suundades: muuta osa loengutunde ümber seminarideks, harjutustundideks või vastupidi, piirata aine loengulise osa mahtu üliõpilase iseseisva töö arvel, kusjuures säilib kontroll selle töö määra ja kvaliteedi üle, anda trükkis õppejõu poolt välja koondkonspekt andud aine kohta ja asetada suurem rõhk praktikumidele jne. Vanemate kursuste üliõpilased saavad teha juba üldistavaid kokkuvõtteid: milline oli ühe

või teise aine kasufegur, mida jääb puudu selleks, et heaks in-seneriks saada?

Kevadel alustatud leninliku arvestuse I etapi lõpetame 1. oktoobril 1969. a. Selleks ajaks on kõigi õpperühmade komso-molikoosolekute protokollid (leninliku arvestuse juhendi li-sa nr. 2) jõudnud ELKNÜ TPI Komiteesse.

Kellel on jäänud suvine ühis-kondlik töö tegemata, kirjutab TPI Suviste Ühiskondlike Töö-de staabile seletuskirja. Põhju-seta «viilimist» karistatakse.

Erialorganisatsioonide otse-seks tööks käesoleval momendil on I kursuse üliõpilaste infor-meerimine valitud erialast ja ka tudengielust üldse, eriala-traditsioonide rakendamine nii ametlikus kui ka vabas vormis.

I kursuse õpperühmades viib komsoorgi valimise läbi teaduskonna komso-molibüroo oma aktiiviga 15.—25. septembrini.

Edaspidistest ülesannetest saa-vad vastsed ametimed ok-toobri alguses ELKNÜ TPI Komitee poolt korraldataval se-minaril teada. Meeldetuletuseks — kommunistlike noorte liik-memaksud tasub rühma kom-sorg iga kuu 20. kuupäevaks ELKNÜ TPI Komitee arvestus-sektorisse.

Need kõik on kuiivad, asjali-kud sõnad, moodustades ükstei-se kõrval skeleti. Noorus — see on tung uue poole, kõrgendatud õiglustunne, vastuvõtlikkus kõi-gele progressiivsele, mõtte- ja tegevusvabaduse tunne. Emot-sionaalne, aktiivne tegevus moodustabki nn. «elumahla». Kui organisatsioon ei oska kõi-ke seda energiatulva arvastada ja rakendada, siis on ta ise süüdi. Ärge tapke loovat mõtet ja head tahet!

ELKNÜ TPI Komitee
I sekretär
K. KASIKOV

PISUT STATISTIKAT

Eesti NSV-s on 6 kõrgemat õppeasutust.

1968. aastal oli õppeaasta alguses meie vabariigis 22768 üliõpilast, 4,8 korda rohkem kui 1940. aastal.

1968. a. andmetel õpivad üliõpilased järgmiselt:

- * päevastes osakondades 51,7 protsenti,
- * õhtustes osakondades 11,1 protsenti ja
- * kaugõppeosakondades 37,2 protsenti.

Koosseisulisi õppejõude oli mullu õppeaasta alguses 1567, 2,9 korda rohkem kui 1940. aastal.

Aastatel 1945—1968 on kõr-gemad õppeasutused lõpetanud 35060 spetsialisti.

1968. aasta lõpul oli vabariigi teaduslikes asutustes ja kõr-gemates õppeasutustes 589 aspi-ranti.

1968. aasta lõpuks oli Eestis 4189 teaduslikku töötajat ning spetsialisti, kes tegelevad tea-dusliku tööga, neist:

- * teaduste doktoreid 103 ja

* teaduste kandidaate 1375.

1968. aastal:

- * sündis Eestis 19,8 tuhat last,
- * sõlmiti 11,9 tuhat abielu,
- * lahutati 4,2 tuhat abielu

Eeloleva elu keskmine pik-kus on kahekümneaastaseks saanud naistel 56 ja meestel 49 aastat.

Andmed on võetud statistilli-sest aastaraamatust «Eesti NSV rahvamajandus 1968. aastal».

Õpetus, kuidas tudeng taeva saab

Üliõpilasprobleeme on uuri-nud mitmed tuntud autorid. Üheks vanemaks on kindlasti apostel Paulus, kes oma Eeve-suse rahvale kirjutatud väite-kirjas tudengite kohta nii lau-sub:

«Teie ei pea mitte jooma viina, kust üks õnnetu elu tuleb, vaid Teie peate saama täis vaimu!»

Sama probleemi uurides jõuab pühamees Matteus oma evangeeliumis järeldusele, et «õndsad on need, kes vaimust vaesed, sest nende päralt on taevariik.»

Siit saame selgeks, et ühel

tavalisel tudengil taeva saami-ne üpris keerukas on. Kuid lootust ei maksa siiski kootada, sest äraproovitud abinõu on olemas.

Need tudengid, kes semestri alguses kohe kõvasti tööle hakkavad, saavad semestri lõpuks vaimu ülearu palju sisse ja seetõttu on nad määratud igaveseks ajaks maa peale vedelema. Hoopis paremini käib nende käsi, kes oskavad kau-gemale ette näha ja alustavad tööd õigel ajal — detsembrikuus.

Kiirmeetodeid kasutades õnnestub taevariigi kandidaadi kraadi õige lihtsalt kätte saa-da. Kuidas niisugune asi välja näeb, selgub meie ühe reaal-selt ja objektiivselt olemasole-va konspekti tsiteerimisest, mis on kirja pandud detsemb-rikuul kursuseprojekti kirju-tamise kõrvalt. Aine on «tehni-line normeerimine» ja loengu teemaks on olnud abiaja nor-meerimine: «Millised võtted ja kompleksid ja iseloom. Freesi-mine, kui freesimisel on vaja enne kui uue detaili töötlemi-sele on vaja puhastustööd te-ha, siis see tuleb ette näha abi-aja normis, seal puhastuse aeg ei või olla nende võtete komp-plekt mis on seotud detaili üles-seadmisega ei nähta ette kuna siin avaldatud mõju mitte need kus avaldab mõju pind ja selle suurus.»

Samal meetodil kirjutatud kursuseprojektiis väidetakse, et: «Viljandi Tuletikuvabrik asutati neli aastat enne tuletikkude leiutamist.»

Ning veidi edasi: «Kuna informatsioon tsehhi töö kohta saabub alles järgmisel kuul, siis on tsehhi juhataja sunni-tud jooksvat kuul tööd juhti-ma instinkti järgi.»

Vaat nii on lood taevasse saamisega!

P. S. Vahetult enne taevasse pääsemist mõutakse kohustus-liku kirjandusena Saalomoni Õpetuse Sõnade tundmist, kus 13 - ndamas ja 16 - ndamas sal-mis on öeldud: «Iga oiuga ini-mene ajab oma asju mõistuse-ga.»

R. Uritam.

Tootmise ökonoomika ja orga-niseerimise kateedri assistent.

ÜHEST ÜLIÕPILASE VISIIT- KAARDIST

Igast tundmatust üliõpilasest saab varem või hiljem tuntud üliõpilane, kõigepealt kaasüliõpilastele, siis ka õppejõududele. Üliõpilastel ja õppejõududel on palju kohtumisi, üks tähtsamaid on eksamil. Paljudes õppeainetes eelnevad eksamile või arvestusele kontrolltööd. Kontrolltöö näol annab üliõpilane õppejõule oma viisikaardi, sügava sisuga nimekaardi. Sisu primaarsuses ei ole põhjust kahelda. Hoopis raskem on hinnata vormi tähtsust. Kas sellel on üldse tähtsust?

Kirjutades kirja sõbrale või tuttavale me püüame vältida mahakriipsutusi ning enamasti

mõtleme ka teksti korraldusele. Ka ametliku kirja või avalduse puhul peame oluliseks selle vormistust. Need paberid on meie esindajateks nii sõbralikus kui ka ametlikus läbikäimises. See elementaarne töö aga ununeb sageli kontrolltööde kirjutamisel, eriti auditoorsete tööde ajal.

Kõrgema kooli õppejõul ei ole alust ega õigust kahtlustada, et keskharidusega inimene, nüüd juba üliõpilane, ei oska oma kirjatööd korrektselt vormistada. Hooletult kirjutatud ja vormistatud töö puhul

tuleb paratamatult oletada hooletut suhtumist asjasse. Kui üliõpilane annab õppejõule ära läbikriipsutatud vaevalt loetava töö, siis on saajal täielik alus siit välja lugeda lugupidamatust nii aine kui ka lektori vastu. Reageerimine sellele oleneb iseloomust — töö kas jäetakse arvestamata või otsitakse siiski mingit tõetera. Harva minnakse kuulutama, et selliste tööde esitamine ei ole üliõpilastele kohane. See on iseendastmõistetav.

Uus õppeaasta on alanud. Pea tulevad ka esimesed kontrolltööd. Lugupeetav tudeng ehk andestab need ebadelikaatsed read teemal, millest tavaliselt ei räägita. Parema korra õelda, siis hiljem vähem solvujaid.

PARIMAKS TASUKS ON OMANDATUD TEADMISED

kaudu ja abistab läbiviidavate katsete juures. Hiljem saab juba konkreetsema ja iseseisva probleemi. Reeglina saavad asjast huvitatud ja töösse tõsiselt suhtuvad üliõpilased selle teema ka diplomitöö teemaks. Oles nüüd probleemiga mitme aasta jooksul hästi kursis olnud, kujuneb diplomitöö tegemine suhteliselt lihtsaks. Arvuliselt on umbes 70% diplomitöödest uurimis- ja teoreetilise iseloomuga tööd.

Igal aastal korraldatakse teaduskonnasiseid, üleinstituudilisi, vabariiklikke ja üleliidulisi ÜTÜ tööde konkursse, kus paremaid töid premeeritakse rahaliste preemiatega ja omistatakse laureaadi nimetus.

Toimuvad iga-aastased ÜTÜ teaduslikud konverentsid, kus iga ÜTÜ liige võib tutvustada kaasüliõpilasi oma saavutustega vastava probleemi uurimise alal.

Toimuvad Balti liiduvabariikide tehnikaalased ÜTÜ teaduslikud konverentsid, kust ka meie teaduskonna üliõpilased on igal aastal osa võtnud. Siinjuures on kohane märkida, et meie teaduskonna üliõpilased on pidevalt saavutanud auhinna-

lisi kohti vabariiklikel konkursidel ja möödunud aastal toodi ära medal ka üleliiduliselt konkursilt.

Teatavasti toimub noorte spetsialistide kohtadele määramine instituudi lõpetamisel pingerea alusel. Kahtlemata on selle üliõpilase ajalimiit, kes tegeleb ÜTÜ-s, piiratum kui sellel, kes ei tegele millegagi. Et luua ÜTÜ liikmetele eelised punktide võrdsuse korral, on kasutusel võetud ÜTÜ punktide süsteem, kus olenevalt tegutsemise intensiivsusest ja saavutatud resultaatid, võib üliõpilane saavutada ühekordselt maksimaalselt 0,2 punkti. Nii võib juhtuda, et aktiivse tegutsemise korral võib viiendal kursusel keskmine hinne olla üle 5-e.

Kuid minu arvates on parimaks tasuks omandatud teadmised. Ütleb ju vanasõnagi, et tarkus on enam kui rikkus. Jääb üle vaid leida endale sobiv probleem ja asuda selle lahendamisele. Seepärast, soovin edu!

Mehaanikateaduskonna
ÜTÜ teaduslik juhendaja
J. PAPPSTEL

TULETAME MEELDE SÕPRUSKOHTUMIST

14. septembril saavad meile vastukülaskäigule Karl-Marx-Stadti Tehnikaülikooli võimlejad. Võistlesime nende kodulinnas. Avaldame selle sündmuse meeldetuletuseks väljavõtte 5. juunil Karl-Marx-Stadti toimunud võistluste protokollist:

NAISTE PAREMUSJÄRJESTUS			
1. Seeber	KMS TÕ 37,25 p.	6. Seveljova	TPI 34,95 p.
2. Sander	KMS TÕ 36,55 p.	7. Pärkna	TPI 34,75 p.
3. Batšinova	TPI 35,8 p.	8. Kokarjova	TPI 33,5 p.
4. Kreischmar	KMS TÕ 35,7 p.	9. Klausner	KMS TÕ 30,4 p.
5. Krause	KMS TÕ 35,15 p.		

MEESTE PAREMUS-		JARJESTUS	
1. Klinger	KMS TÕ 55,85 p.	6. Schwarz	KMS TÕ 51,7 p.
2. Aru	TPI 54,5 p.	7. Hauck	KMS TÕ 51,5 p.
3. Württemberg	KMS TÕ 53,5 p.	8. Sirokov	TPI 50,35 p.
4. Masterov	TPI 52,35 p.	9. Weigert	KMS TÕ 50,25 p.
5. Roondi	TPI 52,0 p.	10. Erme	TPI 50,1 p.

PUNKTID ÜSIKUTEL ALADEL:

	NAISED			MEHED	
	KMS TÕ	TPI		KMS TÕ	TPI
Vabaharjutus	36,6	36,85	Hüpe	35,75	35,45
Hüpe	36,1	34,3	Rõngad	36,1	35,75
Rööbspuud	35,95	35,1	Hooglemine	36,1	31,2
Poom	36,0	32,75	Vabaharjutus	36,1	35,2
			Rööbspuud	36,65	36,45
			Kang	34,5	37,1

VOISTKONDLIKULT

	KMS TÕ	TPI
Naised	144,65	139,0
Mehed	214,7	211,15
Kokku	359,35	350,15

Seekord toimuvad võistlused KOLMAPÄEVAL, 17. SEPTEMBERIL kell 16 TPI võimlas, Kaliniini 101.

Üheks põhiliseks enesetäendamise vormiks on Üliõpilaste Teaduslik Ühing (ÜTÜ). Mis on meil selle organisatsiooni eesmärk ja ülesanded?

Eesmärgiks on kaasa aidata üliõpilase kujunemisele kõrgelt kvalifitseeritud spetsialistiks.

Põhilisteks ülesanneteks oleksid: laialdase üliõpilaskonna kaasatõmbamine referatiivsele teaduslikule uurimistööle, iseseisva mõtlemise arendamine, praktiliste probleemide lahendamise metodoloogiaga tutvustamine.

Millises vormis töö ÜTÜ-s toimub? On kaks võimalust — ringiline ja grupiline töö. Mehaanikateaduskonnas on põhiliseks kujunenud grupiline töö, see tähendab, et üliõpilane, tutvunud kateedrites teostatavate uurimistööde suunaga, avaldab soovi vastavas suunas tegutseda ja nii kujunevad eri probleemidega grupid. Algul saab üliõpilane endale referatiivse iseloomuga töid: tutvub probleemiga soovitatud kirjanduse

Nikolai Šarubini foto

14. septembril möödub 200 aastat maailmakuulsa saksa teadlase Alexander von Humboldti sünnist. Tähtpäeva puhul toimub Berliinis Humboldti ülikooli ja Saksa Teaduste Akadeemia korraldusel teaduslik konverents.

Leipzigis Karl-Marx Ülikoolis immatrikuleeriti 2000 uut üliõpilast.

Kuhu minna

Tänasest numbrist alates trükitakse meie lehes sellesisuline teadetenurk.

Teateid avaldame sündmustest, mis leiavad aset ajavaheajal ajalehe ilmumise päevast kuni järgmise reedeni. Kõik, kes korraldavad üritusi, palume vastavalt teated anda toimetusse hiljemalt esmaspäevaks.

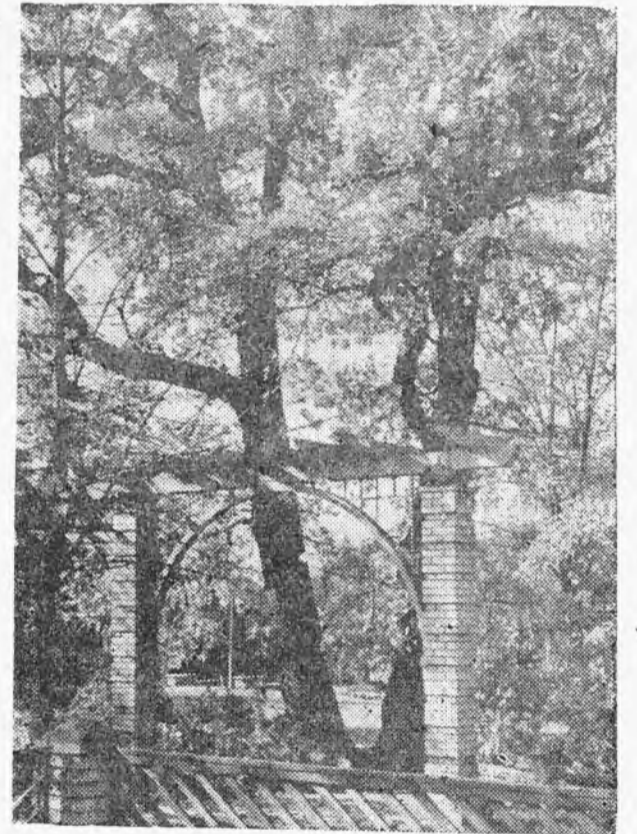
13. septembril kell 17 — Kiire tn. võimlas algab korvpallivõistlus TPI ja Soome TUL-i võistkondade vahel.

13. septembril kell 20 — «Tantsutares» algab õppeaasta avaball.

16. septembril kell 17 — õppeprorektor dots. E. Schmidt vestleb I kursuse üliõpilastega aulal teemal «Õppe- ja kasvatus töö korraldus instituudis».

17. septembril kell 12 — mehaanikateaduskonna dekaan ja prodekaan kohtuvad I kursuse üliõpilastega.

20. septembril kell 11 — «Metalisti» võimlas, Leningradi mnt. 53 võistlus sulgpallis TPI ja Helsingi «Tapion Sulka» võistkondade vahel.

Hilissuvel Kadriorus.

Tiit Kallaste

Ilmub «Tallinna ajalugu»

Viimasel ajal on kogu maailmas suurenenud teaduslik huvi linnade arenguloo vastu. See nähe on seotud industrialiseerimise kiire tempo ja linnade tormilise kasvuga. On jätkunud ka linnade kaugema ja lähema mineviku uurimine.

Edukalt on see töö kulgenud Põhjamaades, mõlemas Saksa riigis ja Poolas. Üha rohkem on hakatud linnade ajaloo uurimisele tähelepanu pöörama Nõukogude Liidus. On ilmunud mitmekülgilised Leningradi, Moskva ja Minski ajalood. Mõni aeg tagasi anti väljale Jerevani ajalugu ja ilmus on Viinise ajaloo I köide.

Lähema nädala jooksul — Nõukogude Eesti pealinna saksa fasislikust okupatsioonist vabastamise 25. aastapäeva eel — ilmub kirjastuse «Eesti Raamat» väljaandel teos «Tallinna ajalugu».

Teos annab ülevaate meie pealinna ajaloo kohta kapitalismi ja sotsialismi perioodil. Selle koostajaks on ajalookandidaat Raimo Pullat. Raamatule kirjutab eessõna Tallinna täitevkomitee esimees Johannes Undusk ja väljaandes avaldatakse materjale paarikümne autori sulest. Kõige rohkem on Tallinna ajaloo ridu kirja pannud teose koostaja Raimo Pullat, teistest autoritest märgime kunstiajaloolast Evi Pihlakut, ajaloolasi Abe Liebmani ja Otto Karmat, geograafi Vello Tarmistot ja Eestimaa Kommunistliku Partei Tallinna Linnakomitee sekretäri Rein Ristiaant.

«Tallinna ajaloo» kõigis peatükki-

des on võetud arvesse seni ilmunud kirjanduse, ajakirjanduse ja väga olulisele määral ka mitmete arhiivide andmeid. Sündmustiku käsitluses püütavad autorid esitada rohkem uusi, huvitavaid, seni publitseerimata fakte ja olulistikulist detaili.

«Tallinna ajalugu» illustreerivad üle kaheksa foto ja joonise, teos on varustatud ulatuslike registrite ning vene- ja ingliskeelsete resümee meedega.

Elektriamite kateeder ja eriala vanematekogu mälestavad varalähkunud elektrinseeneri
KALLE ILVEST
ja avaldavad kaastunnet omastele.

Vast. toimetaja V. KALPUS

Орган парткома, ректората, комитета ЛКСМЭ и профкома Таллинского политехнического института газеты «Таллинский политехник».

Hind 2 kop.
Trükkkoda «Ohiselu», Tallinn, Pikk tn. 40/42.

Tellimise nr. 2706

MB-08266